

Arrest

nr. 347 385 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 20 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“Het verzoekschrift, getiteld “RECOURS EN REFORMATION CONTRE UNE DECISION DE REFUS DE RECONNAISSANCE DU STATUT DE REFUGIE ET REFUS DE LA PROTECTION SUBSIDIAIRE PRISE PAR LE COMMISSAIRE GENERAL AUX REFUGIES ET AUX APATRIDES.” en geheel opgesteld in het Frans, komt met toepassing van artikel 39/69, §1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet niet ontvankelijk voor, omdat het niet in de taal van de rechtspleging, in casu het Nederlands, werd ingediend overeenkomstig artikel 51/4 van diezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker betwist niet dat zijn verzoekschrift is opgesteld in het Frans, maar stelt dat dit is te wijten aan “een vergissing van een medewerker op het advocatenkantoor van meester El Janati” en meent dat deze vergissing er niet toe mag leiden dat zijn beroep onontvankelijk wordt verklaard. In dit verband acht hij de Belgische wetgeving ondergeschikt aan de artikelen 6 en 13 van het EVRM en meent hij dat zijn rechten van verdediging en zijn toegang tot de rechter in het gedrang komen indien de Raad zou vasthouden aan het standpunt dat wordt uiteengezet in voormelde beschikking. Verzoeker verwijst nog naar het arrest Jabari vs. Turkije van het EVRM, waarin wordt geoordeeld dat “een automatische toepassing van termijnen” een schending van artikel 3 van het EVRM kan inhouden, wat naar analogie ook kan worden toegepast op de thans voorliggende betwisting, en dit gelet op zijn preciaire situatie als houder van een Griekse beschermingsstatus. Tot slot wijst verzoeker er nog op dat de Raad in zijn eigen rechtspraak ook al meermaals over vormvoorschriften zoals deze die thans ter discussie staan is heengestapt.”

5.1. Verzoeker betwist ter zitting niet dat zijn verzoekschrift is opgesteld in het Frans.

De Raad verwijst naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het gebruik van de talen door de partijen die voor de Raad verschijnen en dat het volgende substantiële vormvoorschrift met betrekking tot het beroep bepaalt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

[...]

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4. [...]

Het niet naleven van dit substantiële vormvoorschrift brengt aldus de niet-ontvankelijkheid van het beroep met zich mee.

De Raad wijst tevens op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet ingediend worden in het Nederlands of het Frans, afhankelijk van de taal van de behandeling zoals bepaald met toepassing van artikel 51/4 van dezelfde wet.

5.2. De taalregeling vervat in artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet raakt de openbare orde.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met toepassing van voormeld artikel 51/4 het Nederlands als taal van de procedure werd bepaald (bijlage 26).

Bijgevolg dient het verzoekschrift, zoals het verzoek om internationale bescherming in het Nederlands werd onderzocht en de bestreden beslissing in het Nederlands werd opgesteld, ook in het Nederlands te zijn opgesteld.

Bovendien heeft de verwerende partij in de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangegeven: *“Verder kan nog worden verwezen naar de algemene procedureregeling, meer bepaald naar de artikelen 39/69 tot 39/77 van de Vreemdelingenwet en het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij verzoeker erop attent heeft gemaakt met welke procedurele bepalingen, waaronder de taal waarin het verzoekschrift moet worden ingediend, hij rekening moest houden bij een procedure voor de Raad.

5.3. In casu is het Nederlands de taal van de rechtspleging zodat wordt vastgesteld dat het verzoekschrift, dat werd opgesteld in het Frans, niet ontvankelijk is (RvS 12 augustus 2014, nr. 10.726 (c)).

Het betoog van verzoekers advocaat ter zitting, die loco de dominus litis verschijnt, wijzigt hier niets aan en vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Van de dominus litis, net als van haar medewerkers, mag worden verwacht dat zij bekend zijn met de relevante taalwetgeving en deze ook correct weten toe te passen. De ter zitting aangevoerde bewering dat het verzoekschrift per vergissing werd opgesteld door een medewerker van het advocatenkantoor van de dominus litis, kan geen verschoning bieden. Het verzoekschrift werd immers ingediend in naam van de dominus litis en door haar ondertekend. Het behoort tot haar verantwoordelijkheid om toe te zien op het werk van haar medewerkers. De Raad vermag de fouten van de dominus litis niet recht te zetten en het behoort ook niet tot zijn bevoegdheid om zich hierover uit te spreken, maar het komt verzoeker toe om hier desgevallend verdere stappen in te zetten.

Daar artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van openbare orde is en de artikelen 39/18 en 39/69 van de Vreemdelingenwet stellen dat het verzoekschrift, op straffe van niet-ontvankelijkheid, moet worden ingediend in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden, mocht hij het beroep toch ten gronde behandelen. Verzoekers advocaat ter zitting stelt dat de Raad in zijn eigen rechtspraak ook al meermaals over vormvoorschriften zoals deze is heengestapt, maar preciseert niet op welke arresten hij doelt. Los daarvan onderstreept de Raad dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 18 december 2008, beschikking nr. 3679).

5.4. Waar ter zitting het belang van toegang tot de rechter wordt benadrukt, wijst de Raad erop dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals onder meer vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker toont niet aan dat hem in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Verder stelt de Raad vast dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, heeft beslist dat deze verdragsbepaling niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 18 juli 2011, nr. 214.677).

In zoverre nog wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing op zich geen terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing inhoudt (zie in deze zin EHRM, niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 27 november 2025, nr. 63620/19, N.R. v. België, pt. 20).

6. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 januari 2026 opgenomen grond. Het verzoekschrift, opgesteld in het Frans, is, met toepassing van artikelen 39/18 en 39/69, § 1, tweede lid, 6° van de Vreemdelingenwet, niet ontvankelijk omdat het niet werd opgesteld in de taal van de rechtspleging, in casu het Nederlands.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter,

E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES TORRES LOREDO